SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 4 JUNI 1936



HIJ VLOOG MIDDEN TUSSCHEN DE LACHENDE MUSSCHEN (Zie blz. 3)



Het ontstaan van het lied: „Die domme Pepijn wil een nachtegaal zijn!"

DE huismusch maakte zich altijd een beetje kwaad als iemand tegen hem zei, dat hij maar een heel gewone huismusch was. Want hij kwam nooit in een huis van de menschen, hij had niets met menschenhuizen te maken. En een heel gewone musch was hij ook niet. Dat vond hij ten minste zelf.

De huismusch dacht, dat hij een bijzondere vogel was. Hij had nogal een harde stem en hij kon luider tsjilpen en kwetteren dan de andere musschen. Daarom vond hij zichzelf een buitenbeentje.

Hij had het al tegen heel wat musschen gezegd, maar de domooren wilden hem niet gelooven Zij lachten erom.

Op een avond, tegen den schemer, zaten de musschen op de takken van een krentenboom en ze maakten veel lawaai. Tot....

Tot de nachtegaal begon te zingen, hoog in den top van een ouden beuk. Toen zwegen alle musschen en ze luisterden naar het stralende liedje, dat uit dat kleine vogeltje kwam.

„Praten jullie toch dóór," zei de trotsche huismusch kwaad. „Waarom zingen jullie nou ineens niet meer?"

„Sssssttt.... de nachtegaal!" fluisterde er een.

„Och wat, de nachtegaal! Wat vinden jullie toch aan dien nachtegaal? Wat is daar nu aan?"

„Geen vogel zingt zoo mooi als hij," bromde een andere musch. „En hou jij nou je mond!"



Toen zwegen alle musschen en ze luisterden naar het stralende liedje, dat uit dat kleine vogeltje kwam.

„Wat? Dat malle grijze vogeltje? Ik vind 'r niks an," zei de trotsche huismusch, maar de musch, die náást hem zat, gaf hem een schop tegen zijn staart, omdat ook hij luisteren wilde naar het mooie liedje.

Toen móést onze huismusch wel zwijgen en hij moest luisteren naar het liedje van den nachtegaal. Maar hij dacht....

Nee, ik vertel nog niet wat hij dacht. Ik zal je vertellen wat hij d e e d. De huismusch bedacht eerst een mooien naam voor zichzelf, maar hij kon er niet zoo goed een bedenken en toen hij toevallig op de vensterbank van een jongetje zat, die z'n geschiedenis moest leeren, hoorde hij dat jongetje „Pepijn" zeggen.

Nu noemde de huismusch zichzelf Pepijn. En daarna vloog hij naar de weide, waar de leeuwerik woonde en hij zei:

„Leeuwerik, ik wil mijn stem verbeteren. Ik kan al heel mooi zingen, maar ik wil net zoo mooi zingen als de nachtegaal."

De leeuwerik keek de musch verbaasd aan en vroeg:

„Zeg dat nog es. W a t wil je?"

De musch vertelde het nóg een keer en toen vertelde hij er ook bij, dat de leeuwerik hem zangles moest geven, en hij vroeg wat dat kostte.

„Tien graantjes per uur," zei de leeuwerik. „Of twee dikke wormen."

De musch boog en hij zei dat hij dan dien middag terug wilde komen voor de eerste les.

Hij ging dadelijk aan het zoeken

naar graantjes en wormen. En toen hij genoeg gevonden had, ging hij naar den leeuwerik.

De leeuwerik zong vóór en dan moest de musch het názingen.

Nu werd 't een drukke tijd voor de musch. Hij moest den heelen dag zoeken naar lesgraantjes en leswormen; zelf kreeg hij haast niets te eten en hij werd zoo mager als een zielige musch in den winter. Wanneer hij nog tijd overhield, moest hij oefenen.

Iederen dag kreeg hij een uur les van den leeuwerik en die werd dik en vet van al die lesgraantjes en al die leswormen.

Het gebeurde wel eens, dat de leeuwerik midden in een liedje begon te lachen, maar dan zei hij, dat hij níét om de huismusch lachte.

„Ik lach zoo maar voor m'n plezier," vertelde de leeuwerik en de huismusch was zóó dom, dat hij het geloofde.

Na twee maanden was de huismusch zoover, dat hij haast niets meer tegen de andere musschen zei. Dat kwam omdat hij zoo trotsch was geworden.

Op een avond zaten de musschen weer met hun allen in den krentenboom en daar begon de nachtegaal opnieuw te zingen.

„Nu moet het gebeuren," dacht de huismusch. Hij fladderde naar boven.... steeds hooger en hooger, maar de nachtegaal zat zóó hoog, dat hij er haast niet bij kon.

Daarom streek de huismusch Pepijn op een tak van den beuk neer en het laatste eindje, tot den top, klom hij.

Hijgend en buiten adem kwam hij boven. De nachtegaal keek hem verwonderd aan en hield op met zingen.

„Nachtegaal," zei de huismusch, „nu ga i k zingen. Je kunt wel naar bed gaan."

„O, dat is een allerliefst idee," antwoordde de nachtegaal, die erg beleefd was. „Ik zal wat lager gaan



Iederen dag kreeg hij een uur les van den leeuwerik.

zitten en naar je luisteren, begin maar."

De huismusch wachtte tot het hijgen voorbij was, toen zette hij zijn mond wijd open en hij begon zoo hard mogelijk te tsjilpen.

De nachtegaal hield zijn vleugel voor zijn hoofd, opdat de musch niet zien zou, hoe hij lachte. Hij was nou eenmaal zoo beleefd, die nachtegaal.

Beneden in den krentenboom keken alle musschen elkander verbaasd aan; toen gluurden ze naar het topje van den beuk en daar hoorden ze een heel gewone huismusch tsjilpen.

„Hé, wat is dat?" riep een



andere musch naar boven. „Waar is de nachtegaal?"

„Present!" antwoordde de nachtegaal.

„Neem me niet kwalijk, maar waarom zingt u niet?" riep de musch van beneden.

„Uw familielid denkt, dat hij het béter kan dan ik," riep de nachtegaal terug. „Ik wácht wel, tot hij klaar is."

De musschen wilden het eerst niet gelooven, maar toen ze goed keken, zagen ze Pepijn zitten en ze begonnen te lachen. Eerst nogal zachtjes, maar later heel hard en ze lachten zoo luid, dat je het zingen van Pepijn niet meer kon hooren.

Pepijn werd kwaad. Hij deed zijn mond dicht en vloog naar beneden. Hij vloog midden tusschen de lachende musschen. Och, wat was die Pepijn woedend!

Hij probeerde z'n ooms en tantes en zijn nichtjes en neefjes tegen hun staart te schoppen, maar ze hupten om hem heen en joelden:

„Die domme Pepijn
wil een nachtegaal zijn!"

Dat zongen ze twintig keer en toen vloog Pepijn weg, want hij k o n het niet meer aanhooren.

En de nachtegaal zat spoedig weer in het topje van den beuk en zong zijn liedje.

Maar Pepijn trok weg naar een ander land, want hij dacht bij zichzelf, dat het allemaal afgunst was, omdat hij zooveel mooier zong.

Wat er daarna met hem gebeurd is.... ik weet het niet, want niemand heeft ooit meer iets van Pepijn gehoord.

Maar hij zal het wel niet prettig hebben, zóó ver van zijn familie.

A. VAN OORDT



Maar Pepijn trok weg naar een ander land....

TEDDIE IN POPPENLAND



ZOO WAREN ZE DAN OP DEN TERUGWEG NAAR DE ELFENKONINGIN, OM DIE HAAR TOOVERBOEK EN -STAF WEER TERUG TE GEVEN. MAAR DOOR ALLE AVONTUREN, WAS LIESJE ERG VERMOEID.



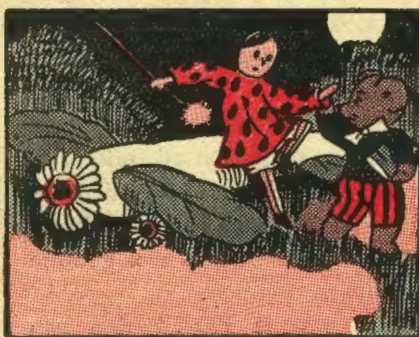
TOEN SPRAK TEDDIE: "GA ER MAAR EVEN BIJ ZITTEN, LIESJE, EN RUST WAT UIT. DAN ZAL IK INTUSSCHEN 'N BEETJE GAAN TOOVEREN. ZIE JE DIE BLOEM HIER? LET NU EENS OP!"



DAARNA BEGON HIJ 'N AANTAL TOOVERWOORDEN UIT 'T BOEK OP TE LEZEN EN ZIE, DAAR VERANDERDE DE BLOEM ZICH IN EEN WARE SPROOKJES-VLIEGMACHINE.



"KIJK, DAT IS PRACTISCH!" RIEP TEDDIE UIT. "NU GAAN WE DAAR SAMEN OP ZITTEN EN VLIEGEN DAN ALS DE WIND NAAR HET ELFENLAND." EN WEG VLOGEN TEDDIE EN LIESJE!



IN ELFENLAND AANGEKOMEN, LANDDE HET VLIEGTUIG HEEL ZACHTKENS OP HET GRAS, WAARNA HET BEERTJE POP LIESJE HIELP UITSTAPPEN, WANT HIJ WAS ALS STEEDS BELEEFD.



TOEN ZE DE ELFENKONINGIN DEN TOOVERSTAF EN 'T TOOVERBOEK OVERHANDIGDEN, KON DEZE HAAR OOGEN BIJNA NIET GELOOVEN. "DAT IS NOG EENS PRETTIG!" RIEP ZE UIT.



"VERTEL ME NU EENS HAARFIJN ALLES WAT JULLIE AL ZOO BELEEFD HEBT!" VOEGDE ZE ER AAN TOE. JE KUNT BEGRIJPEN, DAT LIESJE EN TEDDIE HEEL VEEL TE VERHALEN HADDEN.



"TOT BELOONING ZAL IK DRIE WENSCHEN, DIE JE DOEN KUNT, IN VERVULLING LATEN GAAN. EN TEVENS ZAL IK ER VOOR ZORGEN, DAT JE WEER BEHOUDEN THUIS KOMT!"



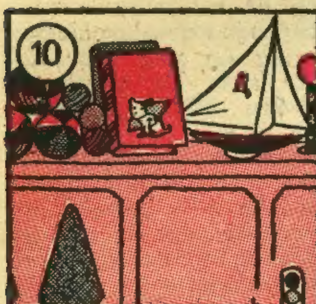
ZOO SPRAK DE ELFENKONINGIN, EN ZE RIEP HET HAASJE DAT HEN NAAR ELFENLAND GEBRACHT HAD, OM HET BEVEL TE GEVEN, LIESJE EN TEDDIE NAAR HUIS TE BRENGEN.

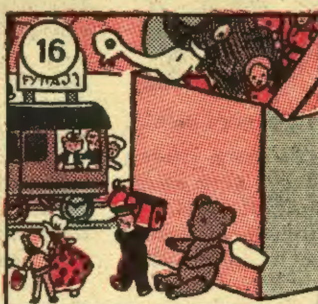
ONS PLAATJES-KIENSPEL

De tweede kaart van ons plaatjes-kienspel stelt een treinreis voor

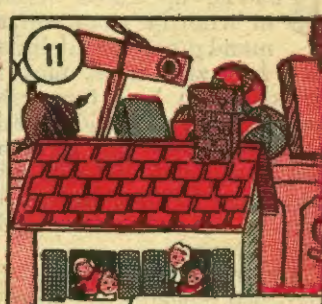
BELOFTE maakt schuld — luidt het spreekwoord en spreekwoorden zeggen steeds de waarheid. Vandaar dat we — zooals we je de vorige week reeds beloofden — thans de tweede kaart met bijbehoorende afbeeldingen voor ons plaatjes-kienspel afdrukken.

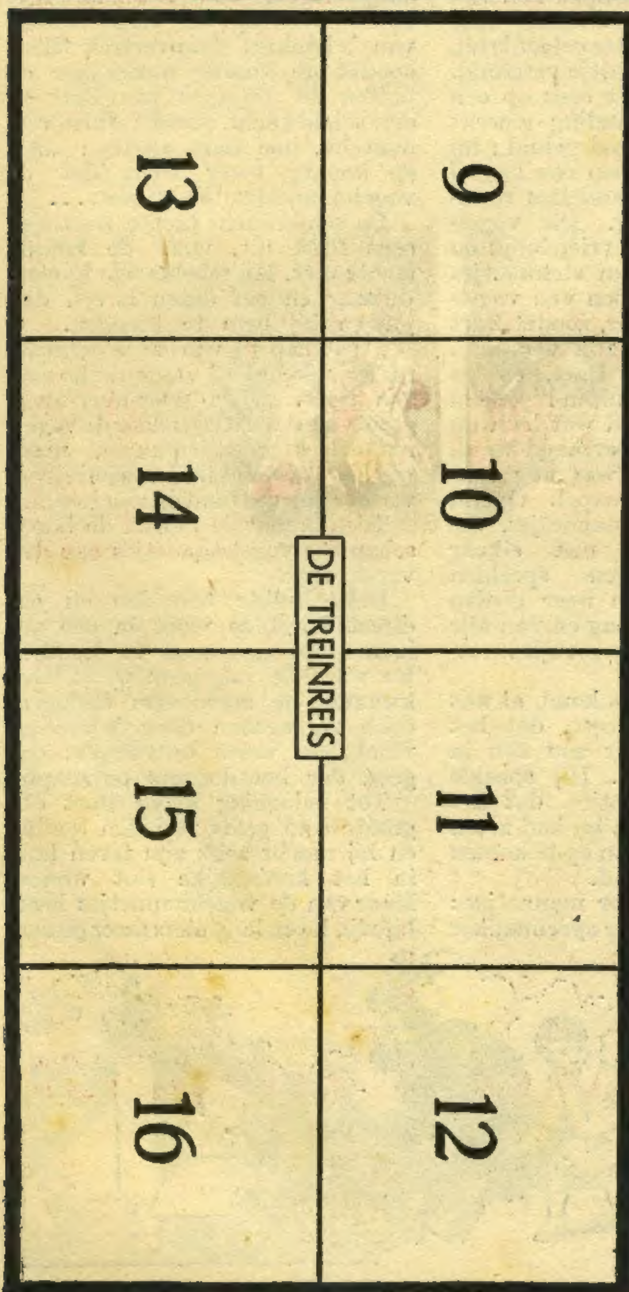
Deze kaart heeft tot titel: „De Treinreis" en dat dit een goedpassende naam is, kun je





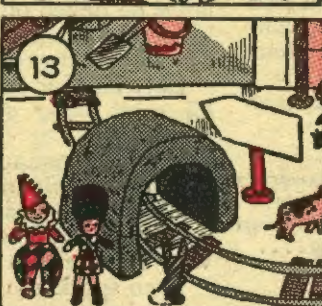


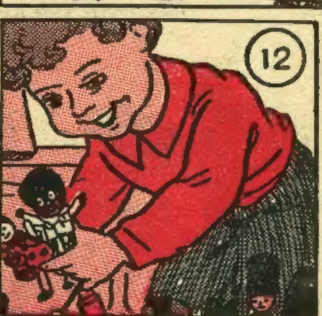












zelf direct controleeren, wanneer je dit tweede gedeelte van het spel alvast gereed maakt.

Weer nemen we gompot en schaar ter hand, om het allereerst de plaat in haar geheel op een stuk wit karton te plakken. Goed vlak drogen laten onder 'n stapel zware boeken, hoor!

Vervolgens knippen we de kaart en de acht van 9 tot en met 16 genummerde stukjes keurig netjes langs den omtrek uit.

Om nu de treinreis alvast in zijn geheel te aanschouwen, leg je stukje 9 in het met een 9 genummerde vakje van de kaart, stukje 10 in vakje 10, enz. Wanneer dan alles op z'n plaats ligt, heb je de geheele plaat voor oogen.

Maar je weet intusschen, dat dit nog niet het echte kienspel vormt, want de spelregels daarvoor geven we je eerst in het volgend nummer op, wanneer de derde en laatste kaart, die getiteld zal zijn: De regenbui, verschijnt.

Je legt dus, wat je thans gereed gemaakt hebt, netjes bij dat van de vorige week terzijde, of geeft 't zoolang aan moeder of vader in bewaring.

En verder wacht je maar af tot de volgende week, want dan zul je het geheele plaatjes-kienspel compleet hebben.

DE VOGELMANNETJES

Zoowel Bart als den koning hielpen ze uit den brand

BUITEN op 't land woonde eens in 'n dorpje 'n oud wijf, dat niemand graag mocht lijden, omdat het zich nooit met iemand bemoeide en heel teruggetrokken leefde. Diep medelijden hadden de menschen met den kleinen Bart, een jongen, dien het wijf gevonden had, toen hij nog heel, heel klein was, en die sedert dien bij haar in huis woonde.

De vrouw had het vondelingetje zoo goed mogelijk verzorgd tot het kind loopen geleerd had. Maar van dat oogenblik had ze Bart aan het werk gezet. En toen Bart tien jaar oud was, moest hij al het huiswerk in en om het hutje verrichten.

Zoo moest Bart hout sprokkelen in het bosch, om het vervolgens in stukken te hakken en er dan het haardvuur mee aan te maken; wasschen, boenen en schrobben, waren alle werkjes voor den kleinen jongen, terwijl hij bovendien nog het eten koken moest, om na de maaltijden nog het vaatwerk om te wasschen en af te drogen.

Maar dat was nog lang niet alles, want wanneer Bart deze karweitjes alle had opgeknapt, joeg het wijf hem den tuin in, waar hij graven, spitten, harken, planten en begieten moest, dat het een aard had.

Als belooning voor zijn gesjouw kreeg hij wat karig voedsel en een bed van stroo boven op zolder, waar de wind door de dakpannen suisde.

„Kon ik de plaat maar poetsen !" zuchtte de arme jongen dikwijls, maar hij kreeg geen kans.



Bart deed wat hem gevraagd werd.

Zijn eenige speelmakkertjes waren de vogeltjes, die in de koude wintermaanden een onderdak zochten op den zolder. Wanneer Bart 's nachts niet slapen kon van de kou, lag hij te luisteren naar hun gepiep en ten slotte geloofde hij, dat hij hun vogeltaaltje verstond.

Toen gebeurde het eens op een nacht, dat hij plotseling gewekt werd door een vreemd geluid; hij keek rond en zag toen een aantal wonderlijke vogelmannetjes rondhuppelen op zolder. Die vogelmannetjes zagen er vriendelijk en opgewekt uit en hun stemmetjes klonken als het piepen van vogeltjes, maar duidelijker, zoodat Bart woord voor woord kon verstaan.

„Word wakker, Bart, en ga met ons mee naar buiten !" zeiden ze, en de jongen deed wat hem op vriendelijken toon gevraagd werd.

Neen maar, dat was nog eens een vreemd schouwspel. Overal was het vol vogelmannetjes, die rondhuppelden en met elkaar speelden. Sommigen speelden haasje-over, anderen weer gleden langs de daken omlaag en van alle kanten klonken hun vroolijk-kwetterende stemmetjes.

Bart had het niets koud, al was hij eerst bang geweest, dat het buiten wel erg guur zou zijn in den voorjaarsnacht. Hij speelde met de vogelmannetjes, dat het een lieve lust was en hij had zoo'n pret, dat de zon begon op te komen voor hij er erg in had.

Toen sprak een der mannetjes: „Je bent een goede speelmakker geweest, Bart! We weten allemaal, wat een verdrietig leven je leidt, maar luister nu goed: ga naar den koning en zeg hem, dat hij zijn vloot gereed moet maken, omdat de zeeroovers van de Rotseilanden zijn rijk overvallen en plunderen willen...."

Bart beloofde, dat hij direct de boodschap zou overbrengen, want hij wilde den koning graag helpen. Hij kroop de zolderkamer weer binnen, trok zijn armzalige kleeren aan en ging op weg naar het koninklijke slot. De vogelmannetjes bleken echter plotseling verdwenen te zijn.

De schildwacht voor de slotpoort wilde den jongen niet binnenlaten en lachte hem zelfs hartelijk uit toen hij vertelde, dat hij een gewichtige tijding voor den vorst had.

Daar kwam opeens een vogeltje aangevlogen, dat viermaal met zijn snavel op de vensterruiten van 's konings slaapvertrek tikte, zoodat de koning ontwaakte en buiten de stemmen van Bart en den schildwacht hoorde. Juist vernam hij, hoe Bart uitriep: „Als de koning maar wist, dat de vogelmannetjes me sturen....

De schildwacht lachte Bart nog eens flink uit, maar de koning lachte niet. Hij schelde zijn kamerdienaar en gaf dezen bevel, den jongen bij hem te brengen.

„Wat heb jij van de vogelmannetjes gehoord ?" vroeg de koning aan Bart. „Mijn over-over-overgrootvader werd eens door de vogelmannetjes gewaarschuwd, maar wijl hij hun raad in den wind sloeg, verloor hij zijn land en zijn kroon."

Toen bracht de jongen de boodschap der vogelmannetjes aan den vorst over.

Deze knikte tevreden en gaf direct bevel de vloot in een geheime haven gereed te houden. En waarlijk, nog geen week later kwamen de zeeroovers opdagen, doch zij werden door 's konings vloot zoo warm ontvangen, dat geen der boosdoeners ontsnapte.

Tot belooning kreeg Bart een groote som gelds van den koning en hij mocht zelfs zijn leven lang in het koninklijke slot wonen. Maar van de vogelmannetjes heeft hij zijn leven lang niets meer gezien.



Sommige vogelmannetjes speelden haasje-over, andere weer gleden langs de daken omlaag....

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

EEN SPREEKWOORDREBUS



EEN rebus is een gezellig soort raadsel om op te lossen, omdat er zooveel teekeningetjes op voorkomen. Vandaar dat we nu weer eens een ouderwetschen rebus geven, waarvan de oplossing een bekende Nederlandsche zegswijze is.

Met een beetje nadenken en den noodigen goeden wil kun je die oplossing wel vinden, wed ik.

LETTER-CIJFERRAADSEL

VUL in de onderstaande zinnen telkens het door cijfers voorgestelde woord in. Elk cijfer stelt namelijk een letter voor, zoodat bijvoorbeeld een rij van acht cijfers 'n woord van acht letters aanduidt.

Wanneer je later de letters uit de gevonden woorden op de rij af — dus van 1 tot en met 22 — achter elkaar schrijft, krijg je een bekend spreekwoord.

Een 19—2—22—4—21—14—18—17 is een vlug diertje, dat in de boomen leeft en zich met nootjes voedt.

De 1—11—16—10 is de heer van het kippenhok.

Een ezel stoot zich niet tweemaal aan denzelfden 9-3-5-13-10.

Eerst 7—19—17—22—2—10, dan 15—21—5—17.

6—11—18—20—8—12 is de hoofdstad van Spanje.

JUFFROUW SNUGGER IN NOOD



JUFFROUW Snugger heeft 'n volle flesch melk, die juist 8 deciliter inhoudt. Haar buurvrouw wil de helft van de melk overnemen, maar juffrouw Snugger heeft geen maatglas, om het nauwkeurig af te meten. Wel beschikt ze over twee ledige fleschjes, waarvan het eene 5 deciliter en het andere 3 deciliter inhoudt.

Zie je kans, juffrouw Snugger te helpen bij het afmeten van de melk?

OPLOSSINGEN VORIG NUMMER

SOMMEN MAKEN MET PLAATJES

De drie plaatjessommen moest je als volgt uitrekenen.

1. eenden—den+drie—ie+acht =
een+drie—ie+acht =
eendr+acht =
E e n d r a c h t

2. moor—oor+haak—h+t =
m+haak—h+t =
mhaak—h+t =
maak+t =
m a a k t

3. man—n+schildwacht—schild—wa =
ma +schildwacht—schild—wa =
maschildwacht—schild—wa =
mawacht—wa =
m a c h t

De te vinden spreuk luidde dus: E e n d r a c h t m a a k t m a c h t, hetgeen de wapenspreuk van België is.

EEN NIEUWE RAADSELTEEKENING



SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

IS OVERBODIG VOORZICHTIG.









